No. 60. 1847.

VLISSINGSCHE COURANT.

Woensdag 19 Mei.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst a 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

DUITSCHLAND.

PRAAG, den 7. Mei. Wie geld heeft en eene gezonde appetijt bezit en daarbij een weinig lekkerbek is, zal zich over het leven in Oostenrijk weinig beklagen. Trouwens, eene goede maag, die, door eene ferme beurs ondersteund, onder den geüsurpeerden titel van *mensch* door het leven rolt, vindt in elk beschaafd land van Europa tamelijk stof tot vergenoegdheid; edoch slechts Oostenrijk alleen biedt hem de heerlijke «*Backhahnerl*" aan.

Is het van de eene zijde door deze wijd en zijd beroemd geworden, zoo wordt het dat van de andere zijde nog veel meer door zijne *vaderlyke regering.*

Dit laatste is op zich zelve geen eetbaar artikel, maar verschafte tot dusver aan allen, die zich met deszelfs debiet bezig houden, meer dan toereikende middelen, om al hunne lusten en wellusten te bevredigen.

Wil men dus onderzoeken hoe *de Backhahnerl* smaken, en tevens de vruchten der *vaderlyke regering* leeren kennen, — zoo moet men zich naar de plaats zelve begeven.

De uitvinder en insteller van het stelsel der *vaderlyke regering* is wel bekend; zijn naam is met hetzelve zoo vereenzelvigd, dat beiden slechts één geheel uitmaken.

Hij, die dit niet van te voren weet, en vorst *Metternich* met zijn eerwaardig gezigt, zijn vriendelijk lachje, zijne schijnbare openhartigheid en eerlijkheid aanschouwt, zou bezwaarlijk in hem den grondvester van genoemd stelsel — en van de legitimiteit bovendien — zoeken. Hij zou moeijelijk op de gedachte komen, dat achter dit eerlijk masker logen en bedrog, gif en dolk, verraad en omkooping sedert meer dan 30 jaren zoowel met de bewoners der Oostenrijksche staten, als met de overige volken van Europa het schandelijkste spel hebben gespeeld. Zoodra ergens eene natie hare boeijen tracht af te schudden, was ook dadelijk *Metternich* bij de hand, om alle pogingen, door middel van geweld, zoowel als door middel van geheime, in het duister rondsluipende trouweloosheid, te verijdelen. Tot bewijs dient de geschiedenis van alle congressen van het eerste Weener tot de geheime verdragen van 1834. Tot bewijs dienen de duizenden staatkundige gevangenen, die in de Oostenrijksche staatsgevangenissen ter dood gemarteld werden en worden — van *Ypsilante*, den philhelleen, tot aan de jongste Gallicische gevangenen. Verdere bewijzen leveren al die mannen en jongelieden, welke sedert 1820 tot nu toe in de Italiaansche staten, op het aanstoken van *Metternich*, door zijne gekroonde knechten zijn vermoord. Eene volledige levensgeschiedenis van *Metternich* zal eenmaal den lezer een beeld voor oogen stellen, van hetwelk zij zich met schrik en afgrijzen afkeeren, en waarbij zij vragen zullen: of er dan in Oostenrijk geen staatkundig hout of hennep te verkrijgen was, om een klein voorbeeld aan de wereld te geven?

Wij behoeven ons niet te verwonderen, dat vorst *Metternich*, bij voortduring de woorden: *zedelykheid*, *openbare moraal*, *regtvaardigheid*, *trouw*, enz. in den mond heeft. Zij zijn het vernis, waarmede hij zijne geraffineerde misdaden zoekt te bedekken.

Er zijn er velen, die, wel is waar, toegeven, dat *Metternichs* regering er steeds op uit is geweest, om elke intellectuële en morele ontwikkeling der volken te onderdrukken, elken zelfstandigen wil te vernietigen, en allen vrijen geest met het vrije woord te versmoren, — maar die toch beweren, dat hij, daarentegen, de materiële belangen des volks des te ijveriger heeft voorgestaan

Het antwoord op dat beweren kan men met eigen oogen op de gezigten der millioenen landbewoners lezen, die, in weerwil van eenen dertigjarigen vrede, steeds, als *geheele of halve lyfeigenen*, onder de tuchtroede der grondbezitters en van eenen hoogst bedorven ambtenaarsstand staan. Nergens in Europa staan de ambtenaren op lager trap.

Een sprekender bewijs leveren intusschen de jongste voorvallen in de meeste provinciën van Oostenrijk. Wendt u, hetzij naar Gallicië, hetzij naar een groot deel van Hongarijë, naar Moravië, naar Boheme — wat vindt gij? Daar een hoop mannen en vrouwen, die vechten om het stinkende vleesch van een dood gevallen paard, of van eenen hond van hunnen genadigen heer, en die elkander de stukken uit de handen scheuren en gretig verslinden. De menschen vervullen er letterlijk de taak der raven, om het bedorven aas weg te ruimen. Geheele dorpen met ronddolende lijken-gedaanten: alleen de genadige heer en de ambtman zien er wélgevoed uit.

Op alle wegen hoopen bedelaars, en in de velden personen, die begerig wortelen en onkruid uit den grond rukken en raauw verslinden.

Zoo gaat het niet alleen op het platte land, maar ook in de steden, in Praag, in Weenen. Komt slechts weinige uren. Wel is waar zult gij *Metternich* en zijne bevoorregte kaste geen gebrek aanzien — maar gaat een weinig verder en gij zult spoedig bemerken, wat men denken moet van die geroemde zorg voor de materiële belangen des volks, dat uitgezogen wordt, zonder weder te kunnen uitzuigen.

Dat duizenden en nogmaals duizenden van honger sterven, dat millioenen in eenen poel van ellende zijn gedompeld, van welke zelfs geen ler zich een denkbeeld kan vormen: dit zijn de zegeningen der Oostenrijksche *vaderlyke regering.* Ten gelukke begint het ook bij ons in de hoofden lichter, in de harten warmer te worden. Hetgeen in en buiten Duitschland voorvalt, gaat niet meer, zoo als vroeger, spoorloos voor ons verloren. De morele onderdrukking en materiële uitzuiging, welke een klein getal, met *Metternich* aan het hoofd, tegen millioenen uitoefent, kunnen niet lang meer voortduren.

Onze eenige wensch is, dat *Metternich* nog zoo lang moge leven, dat hij zijn gebouw ziet ineenstorten; dat hij, zoo mogelijk, het tijdpunt aanschouwe, dat het tot bezinning gekomene volk een klein strafregt van alle staatkundige misdadigers, als voorbeeld en waarschuwing voor na en ver, instelt.

ENGELAND.

— Twee fraaije olifanten van de menagerie *Raymond* en *Waring* zijn bij Philadelphia, in de Delaware verdronken. Men kon die dieren niet in de stoomboot krijgen, welke moeite men ook aanwendde, ten einde hen de rivier over te voeren. Men besloot dus hen bij Cloucester Point de rivier te laten overzwemmen. Waarschijnlijk zijn zij door de koude bevangen; eer zij den oever hadden bereikt. Deze schoone dieren waren 30.000 dollars waardig. De heer *Raymond*, de eigenaar, had in het vorige jaar 24.000 dollars (120.000 fr.) voor dezelve geweigerd.

BELGIE.

BRUSSEL, den 14. Mei. Eergisteren avond hebben zich hier de wanorden hernieuwd. Bij een paar bakkers zijn de vensterglazen ingeworpen, brooden, meel en zelfs andere voorwerpen, die niet tot levensmiddelen behooren, gestolen, en op sommige punten heeft men de oproerigen, die zich niet verwijderen wilden, met geweld uit een moeten drijven. Verwondingen hebben daarbij nogtans, zoo het schijnt, niet plaats gehad, maar men heeft verscheiden personen gevat.

— Men schrijft uit Doornik: De duurte der levensmiddelen en het wegzenden van eenige werklieden uit de fabrijken hebben tot ernstige ongeregeldheden aanleiding gegeven. Dingsdag, om negen ure 's avonds, vormde zich op de Groote Markt eene bijeenrotting van 4 à 500 personen. Bij verscheidene bakkers en meelhandelaars zijn de glazen ingeworpen, alsmede in het klooster der paters Jesuiten. De troepen van het garnizoen, bijgestaan door de gendarmerie en de municipale garde, hebben de orde hersteld. Vijf der voornaamste volksleiders zijn in hechtenis genomen.

— Men rekent op 28 het getal der arme lieden te Gent, die, ten gevolge van gebrek en honger, in den loop der voorledene week bezweken zijn.

NEDERLANDEN.

VLISSINGEN, den 18. Mei. De verschillende werkzaamheden bij de Rijks werf alhier welke de sluiting van het dok der marine moeten voorafgaan, volgen elkander met snelheid op. Nadat op den 12. dezer het stoomschip *Cerberus* en de schoonerbrik *Saparoea* ter reede waren gehaald, is den 14. het fregat *de Ryn* gevolgd en op dien dag ook de schooner *Scorpion* met gewenscht gevolg te water gelaten. Het fregat *Prins van Oranje* den 16. uit de haven gehaald en door den harden wind in den opvolgenden nacht, door het breken der kettingen van de ankers geslagen en naar de reede van Rammekens gevlugt, is heden morgen, door de *Cerberus* gesleept, en zonder beduidende schade bekomen te hebben, weder op de reede terug gekomen en aldaar geankerd. Naar men verneemt is men voornemens om morgen het stoomschip *Phoenix* te water te brengen, en zal hetzelve daarop eerlang naar Rotterdam vervoerd worden.

— Het is een vrij algemeen gevoelen, dat er eerstdaags eene daling der graanprijzen te wachten is. Dit gevoelen grondt zich vooreerst op den grooten aanvoer, die naar de havens op weg is (naar Rotterdam alleen zouden 134 schepen met granen bestemd zijn); en vervolgens op den toestand van het te veld staande koren, dat overal den rijksten oogst belooft. Van alle kanten zijn deze berigten gunstig; sedert jaren herinnert men zich niet de vruchten omtrent dezen tijd in zulk eenen weligen wasdom gezien te hebben.

— Op den 12. dezer was er op eene weide van den landman *Stenter*, in het gehucht Halset, gemeente Vaals, gevonden een been in een laars bevat, dat nog niet lang van een menschelijk ligchaam scheen gescheiden te zijn geweest. De ijverige nasporingen der marechaussées hebben thans het lijk ontdekt, waaraan dit behoorde, en wel in het zoogenaamde *Doevenbergsche Bosch*, onder een boom; zijnde hetzelve reeds zoodanig verscheurd gevonden, dat het signalement niet behoorlijk is kunnen worden opgenomen. Naast het lijk is gevonden een pistool, dat sporen droeg van gebruikt te zijn geweest. Er schijnt dus hier een zelfmoord te hebben plaats gehad, en wel door middel van een pistoolschot door het voorhoofd, zijnde de kogels, ter hoogte van 5 voet in gemelden boom gevonden. Het lijk was gekleed in donker-bruinen lakenschen jas, zwarte dito broek, zwarte halsdas, geborduurde draagbanden, fijn linnen ondergoed, gemerkt F U, witte katoenen kousen, gemerkt O M, No. 10, nieuwe laarzen; in de zakken zijn gevonden eene geele zijden foulard en twee looden kogels, benevens een titelblad uit een duitsch boek, behelzende het volgende opschrift: *Die modernen Constitutionen Deutschlands und den geheime Wiener conferenz beschlussen gegenüber, von einen Deutschen patrioten.* Verder was het hoofd gedekt door een zwarten zijden hoed, gemerkt *Maillon, rue Richelieu à Paris.* Alle deze voorwerpen zijn door den kantonregter te Vaals in bewaring genomen.

— In eene plattelands gemeente in Drenthe heeft men het noodlottig bedelen van kinderen in dezen tijd door een hoogst eenvoudig middel wel niet geheel doen ophouden, maar toch aanmerkelijk gewijzigd, minder schadelijk gemaakt en er zelfs partij van getrokken tot voordeel der kinderen.

Men liet een genoegzaam aantal kaartjes drukken van den inhoud: Bewijs van vlijt en goed gedrag voor..... van den..... tot der..... Deze kaartjes worden in de laatste schoolles van iedere week aan die arme kinderen afgegeven, die geen enkelen schooltijd in die week verzuim en overigens in de school zich goed gedragen hebben. De gemeente werd vervolgens van den predikstoel uitgenoodigd, om aan geene kinderen, die kwamen bedelen, iets te geven, maar alleen eene belooning te schenken aan die, welke aan het einde der schoolweek hun kaartje konden vertoonen. Volgaarne voldoet ieder aan dat verlangen: het bedelen der kinderen heeft volstrekt opgehouden; de kinderen der behoeftigen zijn de getrouwste en vlijtigste in de school en de gaven vallen ruimer uit dan vroeger. — Iedere week worden de kaartjes aan het armenbestuur terug gebragt en zij zijn dus slechts voor één dag geldig, alleen voor den Zaturdag.

GEMENGDE BERIGTEN.

De regering van Weimar heeft aan de bakkers verboden ander brood te verkoopen, dan hetwelk ten minste 24 uren oudbakken is, op boete van f 1,80, voor ieder brood dat minder oud is. — Te Amsterdam meent men stellig te weten, dat Z. M. onze Koning aan een hart kwaal laboreert, en verontrust men zich daarover zeer. — In den Haag

---

DE WASSEN-BANKIER.

(Vervolg van onze vorige.)

Ofschoon de oud-commies zijn werk mededoogenloos voortzette, koesterde hij sedert lang voor miss Lowter een gevoel, hetwelk ten minste al de kracht bezat van de liefde, indien het de andere eigenschappen daarvan miste. Deze hartstogt, wel verre van hem ten gunste der slagtoffers van zijne hebzucht te stemmen, zette hem des te meer aan, en deed zijnen ijver verdubbelen.

Hij liet zich regt wedervaren; wanhopende om zich zelven bemind te worden, meende hij, telkens wanneer hij aan mistress Lowter een brok van hare fortuin ontscheurde, haar eene mogelijkheid tot weigering te ontnemen. Toen hij zijn millioen had, roerde hij het onderwerp aan, maar werd onvoorwaardelijk afgewezen.

- Zij hebben nog te veel, zeide hij bij zich zelven, en ik heb nog niet genoeg.

En zijne kist werd vol gepropt met goud en banknoten; terwijl de firma Lowter stond te waggelen onder het bezwaar van een miscrediet. Bage hernieuwde zijne aanvrage, maar met geen beteren uitslag. De geldkist was het eenige waarin zich zijne wraak en zijne troost bevond.

Intusschen, als of de firma inwendig niet reeds genoeg beginselen van verderf in zich omdroeg, verspreidde zich het gerucht der krankzinnigheid van den heer Lowter. Dit was een genadeslag; een algemeene intrekking der fondsen deed de betalingen staken. Om niets te verzuimen, zond men klerken naar het buitenland, met last om dáár inschulden op te eischen, welke men in tijden van voorspoed vergeten had te incasseren; dat was eene ijdele toevlugt.

Bage koos dit uiterst oogenblik om nogmaals zijne hand aan te bieden; nu toch geloofde hij met geweld het meisje te zullen bemagtigen. Wij hebben het tooneel bijgewoond, waarin mistress Lowter aan zijne aanmatigende eischen regt deed wedervaren; en die onverwachte uitslag bragt hem buiten zich zelven van woede. Voor zulk een hoon, hem aangedaan, achtte hij zelfs de bedelstaf geene genoegzame straf meer; hij dreigde de arme vrouw, die de toekomst van haar kind tegen hem durfde verdedigen. En, ongelukkiglijk, hoe hatelijk de bedreiging ook ware, Bage was in staat ze ten uitvoer te brengen.

- Ik heb, zeide hij bij zich zelven, toen hij mistress Lowter verliet, ik heb drie millioen; ja, nog meer. En gedoemd zij ik, indien ik aan iemand toesta, aan eenen man als ik ben, neen te zeggen.

Toen hij in zijne kamer terugkeerde, geloofde hij een ongewoon gerucht te hooren in het kabinet van zijnen ouden patroon. Hij ijlde er heen, en - het kabinet was ledig.

Maar toen hij, zoo als hij elken dag plagt te doen, een oog in zijne schatkist wilde werpen, kon hij, wat moeite hij ook aanwendde, het slot niet openen.

- Wat beteekent dit? mompelde hij verbleekende. Zou iemand er in geweest zijn? ... Maar neen..... dat is onmogelijk. Ik zal zelf het slot verlamd hebben. Morgen zal het tijd zijn mij hiermede te bemoeijen.

III.

Des anderen daags dacht Thomas Bage niet meer aan het slot. Hij had, gedurende den ganschen nacht, middelen van wraak verzonnen. Bij zijn ontwaken was zijne eerste gedachte om naar mistress Lowter te gaan, en haar voor het laatst te waarschuwen.

- Indien zij zich verzet, dacht hij, zal de officier der kroon zijne rol te spelen hebben bij de ontknooping van het tooneelspel. Als die brave vrouw eenmaal in de gevangenis is, zullen wij zien of het meisje zich niet zal laten verbidden om mistress Bage te worden.

Vóór dat hij vertrok, wierp hij eenen blik in het kabinet van den heer Lowter. Het wassenbeeld was op deszelfs plaats,

moeten verschrikkelyk veel bleven zyn. De vorige week zyn weer een aantal kleintjes afgescheept, naar verschillende entrepôt's. De grootste zyn er nog! — In de Haagsche Nieuwsbode wordt er op aangedrongen om te zorgen, dat het gehoornde vee te 's Hage geene schade aanrigte. Waarom dit met te meerder regt ook niet op het ongehoornde toegepast, waarvan den Haag zoo vol is? Zou er wel ééne stad in ons land zyn waar zooveel gehoornd en ongehoornd vee losloopt, en in staat is zooveel onheils te bewerken? (Kal.) — Behalve nog 9 mankementen, beginnen 's lands financiën op een geregelden voet te komen, doch men koestert de vrees dat de inkomsten zoo niet zullen blyven vloeyen althans, uithoofde van de sterkte der aderlatingen: men ducht eene algemeene flaauwte, te meer daar 't staatsligchaam aan verstoppingen lydt, waardoor de middenstand ziender oogen teruggaat, en de armoede met de landverhuizing hand over hand toeneemt. (H. C. 12. Mei) — Sommige leden der 2de kamer raden doelmatige besparingen aan, alsmede amortisatie der schuld, meenende dat de regering den waren geest van spaarzaamheid nog geenszins aan den dag legt. ƒ 12,000,000 voor een legertje van meestal officieren dunkt hun te veel: ook wordt het aanschaffen eener sterke oorlogsvloot aangeprezen. — In 't land der beloften komen de brandnetels zeer in trek; dit welige inlandsche gewas in water gekookt geeft spaarsoep — Te Madrid is de ellende tot eene onbeschryfelyke hoogte geklommen, doch op de Kanarische eilanden is 't nog erger gesteld. — In de Meyery geraken brood en grutterswaren geheel buiten gebruik; de welgestelde landlieden gaan over tot de brandnetels en kruiden des velds (H. C.)

INGEZONDEN STUKKEN.

Een woord tot de bezitters van graan.

Ontegenzeggelijk is hij, die in dezen oogenblik in zijne bergplaats nog *graan* liggende heeft, meer, dan wie men niet alleen een burger maar een welgesteld man noemt, maar hij is een *ryk man*; iemand die meer dan overvloed heeft. Tot dezulken spreken wij.

U bezitters van graan moeten wij toeroepen: Hoort ons, om der menschheid wille! Hoort ons, in uw eigen belang; want uw belang is het, dat geweldadigheden geweerd worden! Hoort ons, om de liefde van uwe kinderen en magen, van uwe vrienden! Hoort ons, om de liefde van God, die met welbehagen op u zal nederblikken, als gij aan uwe roeping voldoet en als mensch handelt, als gij den honger van uwe medebroederen stilt, zoo ver dat in u is; als gij ophoudt met woekeren met hetgeen u toevallig meer dan anderen te beurte viel.

Wij weten het. Het is den mensch van nature eigen, om steeds meerder en meerder aardsche goederen bij een te zamelen, om steeds zich in het bezit van nog grooter rijkdommen te kunnen verheugen. Doch wij bidden u, raadpleegt uw menschelijk gevoel — de Schepper heeft u dat niet onthouden — raadpleegt uw eigen gewisse, en het kan u niet aangenaam zijn, het kan u niet gerust daarheen doen leven, uwe medenatuurgenooten, — menschen, die om en bij u wonen, te zien verkwijnen, DEN HONGERDOOD TE DOEN STERVEN, TERWIJL GIJ VOOR DUIZENDE GULDENS AAN GRANEN IN UWE MAGAZIJNEN HEBT.

Godes immer wijs raadsbesluit, — waarvoor wij eerbiedig zwijgen, — doet u bezitters zijn van voedsel voor duizende menschen, en met eene der menschheid onteerende hardheid kunt gij de behoefte aanzien, zonder dat uwe wangen blozen. — Laat uwe begeerlijkheid varen, gij zoudt het u later kunnen beklagen, — wat baat u eenige duizende guldens meer of minder; het maakt u niet rijker, want gij zijt rijk, en rijk zijn is toch niets anders dan *ryk zyn*. Immers toch overschrijden uwe inkomsten verre weg uwe uitgaven?

Doet afstand van uwen voorraad graan ten behoeve van noodlijdenden; maar doet dat tot veel verminderde prijzen. Als gij uwe duizend mudden tarwe b.v. tot ƒ 12 verkoopt, dan zult gij toch nog ƒ 4000 meerder ontvangen dan gij voor eenige jaren voor gelijke hoeveelheid ontvingt.

Wij willen u niet bedreigen, wij willen u geen schrik aanjagen, want gij zijt meester over uw eigendom, en lage bedreigingen verraden een slecht hart. Maar wij wijzen u op de geschiedenis; wij wijzen u op de omstandigheden die in vroegere dagen plaats vonden, bij zoodanige oorzaken; wij wijzen u op hetgeen nu reeds in dezen tijd in andere gewesten gebeurde, en ijzen bij het denkbeeld dat ook hier de nood zoo hoog zou kunnen klimmen zoodat er geweldadigheden uit zoulen kunnen voortvloeijen. — Verkoopt dien schat niet, die wij hier bedoelen, en waarvan gij alleen maar weer bezitters zijt, om naar vreemde gewesten in handen van woekerende speculanten te geraken, maar laat die dienen om hun te spijzen die onder uw oog volslagen gebrek lijden of later dat zullen lijden.

Het is waarheid; het is u niet bewust dat hier de nood zoo hoog gestegen is als wij u trachten voor te stellen, want gij onderzoekt het niet. Gij *wilt* het niet onderzoeken, gij *wilt het niet weten*, uit vrees dat uwe gruwelijke onmedoogendheid op het weinige gevoel dat u nog overbleef zou schipbreuk lijden. — Doch wij bidden u, onderzoekt de omstandigheden tot in het bijzonder en gij zult u overtuigd zien en de hand der hulpe uitstrekken.

Handelt eer het te laat is, maar wacht niet tot verwilderde oogen u aanstaren, — tot ontvleeschte handen tegen u opgeheven worden!!

MIDDELBURG, den 15. Mei 1847. F.

MENGELINGEN.

De liefde voor den geboortegrond verdwijnt bij ons meer en meer; honderde huisgezinnen verlaten tegenwoordig het vaderland; die — om aan de moorddadige klaauwen van den roofzuchtigen en tot in het ondragelijk drukkenden fiscus te ontsnappen; gene — om het dreigend spook van den hongersnood te vermijden, dat bij ons zijne verschrikkelijke verwoestingen begonnen heeft, zoo als in Ierland, in Vlaanderen, in Polen, in Pruissen en overal; een ander — om den hatelijken dwang te ontvlugten die men den ingezetenen oplegt in de uitoefening hunner eeredienst, wanneer de kerkplegtigheden niet volmaakt gelijk zijn aan die onzer protestantsche jezuiten, de zoogenaamde *verlichten*, die, tot ongeluk des lands, eenen merkbaren invloed uitoefenen op de daden der regering en den gang der justitie, — bekleedende hunne vertegenwoordigers bij beide de aanzienlijkste posten.

Leve mijnheer VAN HALL! de redder des vaderlands, die zijne ondergeschikten b. v. beveelt de patenten willekeurig met 30 pCt. te verhoogen, en wel onder straf van afzetting; ja, leve mijnheer VAN HALL! die zijne minderen gelast, onder bedreiging van zijn hoog misnoegen, de belastingschuldigen te villen, in plaats van te scheren.

En leve mijnheer LIST! die, — wanneer het *canaille!!* hier of daar een weinig te luid naar den zin van den minister van oorlog zegt dat het honger heeft, — spoedig patronen aan de soldaten laat uitdeelen en de bayonetten op de geweren laat plaatsen, om de ledige magen te *vullen* der ongelukkigen, die zeggen: Wij hebben honger en willen eten! ....

En leve mijnheer DE JONGE VAN CAMPENS NIEUWLAND! die voorstelt in zijn nieuw strafwetboek een artikel op te nemen, luidende als volgt: « Eene openbare godsdienst-oefening of godsdienstige plegtigheid mag niet dan binnen de daartoe door de regering ingewilligde of erkende gebouwen of besloten plaatsen worden gehouden: bij overtreding," enz. — een ongeloofbaar artikel, dat ons terugvoert tot den tijd waarin het volk met de wapenen in de hand het regt veroverde om God te dienen waar en op welke wijze het verkoos; die tijd, vervloekter gedachtenis, waarin onze vaderen genoodzaakt waren zich in bosschen, in kelders en duinen te verbergen, om gezamenlijk hunne godsdienstige pligten uit te oefenen.

(*Asmodée.*)

ADVERTENTIEN.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 18. Mei. Sedert den 15. dezer zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

Thecla, C. Klaassen, Maltha, graan; Fenelon, J. Barkentijn, Scio, stukgoed; Norske Bonde, N. M. Ore, Gothenburg, rogge; the English Rose, J. Hill, Lijon, Eduard, H. Willen, Odessa, Victoria, J. Haijer, Spellenburg, alle tarwe, de 10 Gebroeders, J. Hoffkamp, Odensee, Temmich, J. Peper, Frederikstad, beide garst; Perseverance, J. de Vries, Bordeaux, wijn; Eduard, J. Lindeman, Falmouth, graan; the Johns, D. King, Wisbeek, Helena Catharina, G. D. de Boer, Smirna, Ogembjerg, M. Jacobsen, Assens, alle tarwe; Margaretha, B. Holan, the Arrow, H. Randall, Londen, beide tarwe; Hoop en Verwachting, C. Stiphout, Dankbaar, J. Claassen, Oostzee, beide rogge; Wilhelm, H. J. Bradhering, Mamel, hout; Vesta, J. Breekwold, Wismar, raapzaad; Lamina, W. A. de Boer, Koningsbergen, graan; Ananda, P. E. Marteus, Vallburg, rogge; Oscar, J. Delholt, Gothenburg, hout; l'Exemple, P. Griffon, Bordeaux, stukgoed; Johanna, J. Ahrens, Pillaw, garst; the Rockey, A. Purdy, the William, H. Parker de Echo, W. Supmann, Londen, alle tarwe; Nestor, J. Kleijn, Oostzee, rogge, Sincerity, Jerem. Bentley, Londen, boonen; l'Adorable, J. Raymond, Bordeaux, stukgoed; de Kosack, F. Mohr, Odessa, rogge; Emanuel, P. Breeckwoldt, Aberdeen, meel en tarwe; Georg en Albregt, H. Valentin, Monte-Video, huiden.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild.

Prince Albert, C. Nelson, stukgoed, Londen; Seline, J. Corleisen, ballast, Bergen; Union, P. Stehr, stukgoed, Drontheim.

Van Gend gezeild:

De Gezina, M. Koohs, suiker, Hamburg.

Van Rotterdam gezeild:

Princes van Oranje, D. L. Gust, stukgoed, Duinkerken.

Stads-Poorten.

Opening des morgens ten 3 1/2 ure.
Sluiting des avonds 9 «
Finale sluiting. De Waterpoorten ten 9 ure en de Rammekens- en Duinpoort ten 10 ure.

---

als een vreeselijk getuigenis tegen de weduwe, indien Bage tot zijnen uitersten maatregel overging. Hij sloot de deur op het nachtslot, om zich als het ware van dit bewijsstuk te verzekeren, en klom den trap op.

Bijna op hetzelfde oogenblik kraakte het houtwerk van het kabinet een weinig, de geheime deur bewoog zich op hare hengsels, op eene ongewone wijze, en er kwamen twee mannen binnen.

— Ik durf naauwelijks mijne arme oogen gelooven, zeide een hunner met eene zachte en bevende stem, is het mogelijk dus u te zien verrijzen.

De heer Lowter, want hij was het zelf, legde den vinger op zijn mond, en de oude Toby moest de voorbarige uitboezemingen van zijne verwondering opschorten. Na zich vergewist te hebben dat Bage's kamer ledig was, kwam de bankier bij Toby terug.

— Dit begrijp ik, zeide hij, het wassenbeeld aanwijzende, maar verklaar mij nu het overige.

Toby wist nagenoeg alles wat er in het huis plaats had. Hij vertelde de handelingen van Bage, en den droevigen uitslag daarvan. De bankier kon eenen uitroep van woede niet onderdrukken, toen hij de staking der betalingen vernam.

— Maar hiermede kan dit hersteld worden, zeide Toby, op de kist kloppende. Lowter schudde het hoofd.

— Drie millioen, zeide hij, wat zijn drie millioen voor de firma Lowter, zonder vertrouwen.

Hij nam een sleutel uit zijnen zak en wilde de kist openen, maar de sleutel van Bage was verdraaid en gebroken in het slot blijven steken. Een bijna onmerkbare glimlach ontrimpelde het voorhoofd van den bankier.

— De gaauwdief is hier geweest, mompelde hij. Ik heb wel gedaan gisteren mijne maatregelen te nemen.

Zich daarna tot den ouden man wendende, zeide hij:

— Die Bage is een stoutmoedige schelm; hij zal zijne straf hebben..... Door wien deed hij mijne handteekening namaken?

Toby sprak bijna niet hoorbaar den naam van mistress Lowter uit. Ware het gelaat van den bankier niet als een onbewegelijk en stom masker geweest, het had nu zeker de levendigste neerslagtigheid uitgedrukt. Na eenige seconden stilzwijgens gaf hij Toby eenen wenk om te vertrekken.

Dit was het tweede bezoek, hetwelk Peter Lowter in zijne oude afzonderingsplaats aflegde. Toen hij verdween, had hij, bij toeval en zonder eenige bedoeling, den sleutel van de geheime deur en dien van zijne kist bij zich gehouden. Den vorigen dag was hij te Londen gekomen en was dadelijk uit het rijtuig in zijn kabinet gegaan. Op den weg van Dover naar Londen had hij zich door de gesprekken der reizigers kunnen overtuigen, dat Stevenson hem geene onwaarheden gezegd had: het crediet van het huis was geschokt, en hij zelf ging door voor gek. Niettemin herleefde zijne hoop toen hij de kist gevuld vond. Tot voorkoming van alle ongelegenheid, veranderde hij de zamenstelling van het slot, waardoor Bage belet werd hetzelve te openen.

In dit gewigtig oogenblik scheen de geest van den bankier plotseling in hem ontwaakt te zijn; hij had besloten het gebouw van zijn crediet, hoe ondermijnd hetzelve ook ware, te herstellen. Dit voornemen gaf hem zijne vroegere geestkracht. De man van het spleen en de zelfmoord verdween eensklaps, om plaats te maken voor den stoutmoedigen ondernemer, wiens behendig berekende driestheid eertijds de fortuin wist in ontzag te houden. Maar het verhaal van Toby veranderde zijne hoop in vertwijfeling. Het gold nu niet meer een wankelend crediet te schragen, het was eene gevallene firma, die hij weder moest in de hoogte heffen; en naarmate die firma vermogend geweest was, was derzelver val ook dieper, derzelver herstel onmogelijker. Lowter, alleen gebleven in zijn kabinet, wandelde met groote stappen op en neder, het zweet gutste hem van het voorhoofd; voor de eerste maal bragt de verschrikkelijke gejaagdheid van zijn gemoed eenig vuur in zijn bloed, en deed zijne oogen vlammen schieten.

— En de falsaris is niet Thomas Bage! zeide hij. Zelfs de wraak, alles ontsnapt mij ten eenen male; de ellendeling is buiten het bereik der menschelijke wetten! (Vervolg hierna.)

TE VLISSINGEN, BIJ A. W. VAN BIEREN.